

CSURGÓ ÉS VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap — Megjelenik minden vasárnap.

<p>ELŐFIZETESI ÁR: Égész évre 8 korona. Félévre: 4 korona. Negyedévre: 2 korona. Egyes szám ára: 20 fillér.</p>	<p>Társ-szerkesztők: DR. NAGY SÁNDOR, ügyvéd. DR. POÓR ERNŐ,</p>	<p>KIADÓHIVATAL: Vágó Gyula könyvsajtója, hova az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők A hirdetéseket jutányosan számítjuk.</p>
--	---	---

Második honszerzés.

Gazdasági életünk egyik legfontosabb feladata az, hogy a társadalom mennél nagyobb rétegének adjunk tért a föld önálló kibaszálásában. Ennek teljes véghezvitelében nagy nemzeti actióra van szükségünk, ezt várja minden hazafias magyar ember. Ki vehetne ily nagy gazdasági actiót, ha Darányi földművelésügyi miniszterünk nem, ki egész tudásával, teljes erejével igyekszik a nemzet jólétét, boldogságát emelni, kinek működése már a külföldön is nagy érdeklődést, figyelmet keltett!

Örömmel üdvözljük Darányi minis-
tert legujabbi munkájában, melynek keresztülvitele előreláthatólag súlyos akadályokba fog ütközni. Eme nagy horderejű munka: a telepítés. Nem új dolog ez, már régebben vetette fel az eszmét a kormány: de ez nagyon különbözik a Mária Theresia alatti telepítésekkel, melyek nem ütköztek oly nagy akadályokba, mint ma. Akkor a telepes ingyen kapott földet, ingyen mindent, a mi a megélhetésre szükséges, csak hogy a pusztaság ne maradjon neptelenül. De ma erre nincs casus nincs helye a költsékesnek; ma már nem egyedül az a cél, hogy a pusztaság beépessüljön. Ma nehéz viszonyok közt élünk, a telepítésre fordítandó összegnek meg kell térülnie, nem úgy

mint Mária Theresia uralkodása alatt, a mikor volt pénz bőven. Ma a telepítés nemzeti culturmissiót teljesít, magyar sziásra törekszik, nem úgy mint Mária Theresia alatt volt, a mikor nem törődtek azzal, hogy milyen nemzeti-ségit telepítettek le, akár németet, vagy franciát, vagy spanyolt.

A milyen fontos e kérdés, ép oly nehéz is annak teljes mértékben való keresztülvitele; ez tüzetes tanulmányozást igényel és csakis több oldalulag történt. eszmecsere után lehet majd a testesítéshez fogni. Vigyáznunk kell, hogy céltalan ne legyen törekvésünk. Az eszme érett az csak éreltetésre vár' éreltetésre, hogy abból gyümölcsöt huzhassunk. Vesztegetni való időnk nincs s visszariadnunk sem szabad a komoly munkától. Darányi szerepe ez ügyben csak dicsérendő, a lefolyt tárgyalásokból kitűnően — látjuk benne az erőt, az akaratot, a hamisítatlan munkakedvet; es lehetetlen, hogy egy örömsugár ne vonuljon át arcainkon mindannyiszor, ha egy ily nemes sziv feledhetlen műveivel találkozunk.

Egy hatalmas népmozgósításról, a vidékek gazdasági helyzetének és lelkének átformálásáról írvanszó, melynek segítségével elidegenült területeket (Delmagyarország, Szlavónia) igyekszünk majd visszahódítani a magyar állam számára. A régebbi telepítésnek az volt a hibája, hogy magyar rajokat küldtünk nemze-

tiségi lakosok közé, így az oláhok közé, a minek következménye az lett, hogy a magyar eloláhosodott; tehát a várva várt remény elmaradt: az oláh megmaradt oláhnak, a magyar pedig átváltzott oláhnak. Hisz ez a körülmény természetes logika: a települők sajátítják el a törzs lakosok szokásait, nyelvét és nem a törzslakosság a települőköt.

Gazdasági, social, faji szempontból egyaránt rászorultunk a helyes telepítésre. Tudnunk kell, honnan hová telepítsünk, mi szükséges az egyiknek, mi a másiknak a megélhetésre.

Szükségünk van a telepítésre, mert sok munkás helyen kinttött a földéhség nem szerezhethet semmit a magyar magának, nincsenek keresetforrásai; szükséges, hogy a jómodu földmives osztályt is, meg a magyar középirtokos osztályt helyre állítsuk, szükséges, mert sok nemzetiségi vidéken az idegen ajkuak jutnak mindinkább tulsulyra, holott célunk az, hogy ezek megmagyarosodjanak és szükséges még sok okból, melyeket e helyen felsorolni hosszú volna. — Óvatosan kell eljárni, gondoskodni kell előre arról, hogy a nemzetiségek meg ne hódítsanak majd bennünket. Különös teendőnk, hogy az országban a városokat tegyük erőssé, izmossá, actióképessé, s így a megerősödött városok körül telepítsünk, mert a magyar faj csak ott képes magának tért hódítani, a hol magyar város keletkezik és mennél erő-

A, CSURGÓ ÉS VIDÉKE" TARCÁJA.

Keresek valakit.

A nagy városba érkezve.
Nyüzsgő tömeg között —
Egy barátot kerestem,
Ki ide költözött.

A gond itt vonja ráncba
Ifjont a homlokát;
Itt van de hol és merre,
Az elveszett barát?

Keresem keresgélem
Hiába hasztalan;
Nem mondja senki nekem,
Hogy hol és merre van.

Az utcán mintha néha
A hangját hallanám,
És mohán megfordulva
Csalódás vár reám.

A temetőben jártam,
S hogy néztek szerteszét,
Ujdon keresztfán láttam
A jó barát nevét.

Azóta folyvást bolygok,
Keresek valakit;
— Nyüzsgő tömeg közt járok, —
Az Isten tudja kit

Szebenyi József.

Kibékülve.

A hajóállomás melletti parti csapszek kis ebédlőtermében együtt ül az asztaltársaság.

Bajóth, a ritkaszépségű helyettesfőnök, Lulu az irnok, kit bozontos hajáért s a helyi lapban közre hozott verseiért pretának neveztek, valamint Péter Aurélius, a község ideiglenesen idehelyezett lelkipasztora.

Kártyáznak. Hidegvérrel játszik a két utóbbi csak Bajóth nyugtalanodik s pislogat a kijárat fele.

— Vigyázzon Vince, hogy adhatja ki azt a felsőt.

Eh! Maga nem figyel ide!!

Az irnok mosolygó arcot vág, — nyer. Így megy egy egész órája most a főnök egyre veszít, míg végre a páter oda-csapja a kártyáit az asztalhoz.

— Nem játszom! Maga bolondozik, hogy lehet valaki ilyen szórakozott?!

Levelet várok páterkám, az izgat egy küssé.

Öblös hang vágott a beszédjébe. Az öreg főnök közeledett hozzájuk.

— Megjött a kinevezés öcsém, Szent-Endrére megy.

Bajóth elpirult az első három szóra, hanem aztán elsápadt nagyon.

— No nem örül fiam, teremtette, de savanyu arcot vág. Gratulálók!

A másik alig hebegott,

— . . . Köszönöm . . . hanem . . . most . . . hazamegyek . . . megírom az . . . édesanyámnak . . .

Kitántorgott az udvarra, hol a juharcak hús árnyékot teregetve a földre, ábrándosan sóhajtoztak a szelben.

Utána néztek.

— Még megbolondul örömben!
S kártyázni kezdtek újra.

. . . Bajóth csak ment, ment, messze a csapszekről, míg ki nem ért a Duna-partra, hol ezüstös habok usztak a mélységes folyam medrében.

Ott aztán megállt, levette sapkáját, végigsimította a szőke haját, majd ledől a földre.

Elgondolkozott a sorsa fölött. Elérte a célját az igaz, hanem mégis pogányul ironikusán bánt vele a sors.

Szent Endrére neveztek ki, arra helyre a melynek ő még a porát is megátkozta valaha.

Három éve irnok volt azon az államason, husz éves ifju volt akkor!

Megismerkedett egy lánnyal, egy tizenöt éves csepp egyerekekkel.

Megláttak egymást és megszerették.

Az a lány volt az ő első szent álma, első szerelme imádkozta angyalnak tártotta csókolt a kezét olyan ahítattal, minővel az ujmisés pap az oltárereklyét.

Igen nagy volt az ő boldogsága.

sebbé fogjuk tenni a városi életet, annál meglepőbb lesz az eredmény nemzeti misszióinkban.

A nemzeti életkérdése a telepítés, erre nézve nem szabad visszariadni semmiféle áldozattól. Mi az állam kezébe tesszük le sorsunkat, mely az egész magyar társadalommal karöltve céltudatosan, tervszerűen, fontolgatva fogjon a nagy munkához, mert ellenesetben megeshetik, hogy a nagymérvű telepítés csak kárunkra lehet és így a telepítés nem honfoglalást fog eredményezni, hanem annak ellentéte is bekövetkezhetik.

De ha ősidőben a magyar megtudta ismerni biztosításának alapját s ezt le is tudta fektetni, miért ne lehetne a nemzet most is maga magának alapítója, pártfogója?

Ha a telepítésnek sikere lesz, úgy hazánk jövője, fennállása erősen biztosítva lesz, a nemzetiség el fog fojtatni, hatástalanra fog tétetni, mert csak így lesz biztosítva az út, melyen haladva elérhetjük azt, hogy utódaink szegények ne lehessenek s hogy mi nyugodtabban tekinthessünk vissza tevékeny, áldozatra kész életünkre.

Itt csak közakaratnak kell lángra lobbannia! Ha ez megvan, a többi már magától következik, mert hisz a költő is éneklé, hogy az akarat előbb-utóbb, de borostyánt arat!

Ne álljunk veszteg! Fbredjünk! S mutassuk meg áldozatainkkal a telepítés oltára mellett Európának, hogy a magyarok is megtudják érteni a korintó szavát!

H i r e k.

— **Eljegyzés.** Ulrich Ede kir. járásbírósi eljegyezte Somogy Martha urleányt Pöpelánán Verőce megyében.

— **Villanyvilágítás.** Lapunk legközelebbi számában a villanyvilágításról adott értesítünk, mint megbízható értesítünk forrásból tévedésen alapszik, mert Csurgón úgy szólván minden középületbe, minden üzlethelyiségbe és nagyobb magánlakásba bevezettetik a „tündér fény”. Siemens és Halske jöhrne-

véről ismert cég mindenki osztatlan bizalmát bírja, s így megszűntek azon aggodalmak, hogy a világításban a nem szakzerű bevezetés folytán zavarok állnak be. — A társulat kiküldött mérnöke lázas buzgalommal készíti a tervezet, méri fel a helyiségeket és készséggel ad felvilágosítást mindazoknak kik hozzá fordulnak! A világítás kezdetének idő pontja még megállapítva nincs.

— **Előfizetőinkhez és munkatársainkhoz.** Felkerjük lapunk barátainak azon részét kik távol rendez lakhelyüktől fürdőkön vagy nyaraló helyeken időznek, Kiadó hivatalunkkal tartózkodásuk pontos helyét közölni sziveskedjenek, hogy lapunk példányait részükre fennakadás nélkül megküldhessük.

— **A Osokonal szoborra** 1 koronát kaptunk M. Armand név alatt. Rendelítési helyére juttattuk.

— **Vaklárma** f. hó 22-én úgy 12 1/2 óra tájban délben nagy tüzi lármával verte fel Csurgó város nyugalmát. A tűzoltóság trombitái harsogtak, a kíváncsi nép az utcára töltött és mindenki nagyérdeklődéssel várta azon hírt, hogy kinek a házára szállt a piros kakas. Az ügybuzgó tűzoltóság Reményi parancsnokkal élen az összes mentő szerrel és fecskendőkkel felszerelve gyors ügésben vonult kocsián az óvarosba, ahol azonban hamarosan kitűnt, hogy egy hatalmas porfelleg ejtette téved sbe a tűzjelzőt s így teendő híján kegytelen volt a tűzoltóság lakóanyagába vissza vonulni. — Lám ha locsolnak Csurgó város utcait ki lennének zárva az ily kellemetlen tevédek de így éig emelkedő porfellegek mellett gyakran kilehetünk tevé ily vak lármanak.

— **Az állatorvosok szabadság ideje.** Az állami állatorvosok szabadság idejére nézve Darányi miniszter a következőképen rendelkezett. Az állami állatorvos, ha nyolc napon felüli szabadságot akar nyerni, ebbeli kérvényt hivatali főnökeinek ajánlatával a főispánhoz tartozik benyújtani. — A főispán a kérvényt a földmivelügyi miniszterhez terjeszti fel, a ki azután a szabadság idő megkezdését az állategészségi felügyelőnek is be jelenti. — Könnyen megeshet ezen körültekintő eljárás mellett az, hogy az üdülői vágyó kir. állatorvost a sir anyyala ki szolítja az árnyék világából előbb mintsem beadott kérvényére ilyen vagy olyan határozatot kapna.

— **Anna napján.** A nyaraló közönség ezen kedvenc napja ez idén is elérkezett örömeivel. Hány kis leányka szívébe röpti e napon fürdőkön amor a amor a szerelem nyilat. E napra kedvesemlékezőnek vissza késő öregségükben is azok kik „kóstolójukat” e napon tartották, mert az „Anna bálók”

kedélyessége közismeretű arról, hogy azon táncból és udvarlásból bőven kijut.

— **Cselédügy.** Valóban sok igazságos panasz hangzik el a szolgálatadók ajkáról, hogy a mai cselédség megrontója egyháznyugalmanak. — Országszerte hangzik a panasz, hogy cselédeinkben nincs kötelesség tudás és lelkiismeretesség. Ma egyokkal több van a panaszra, mert hiányról is szólhatunk. Ha figyelemmel kísérjük a cselédügyet elszomorodva kell latnunk azt, hogy a mai cseléd generációból kivesszett a régi hűség a szolgálat adó iránt. Helybeli cselédeink nagy része nagyobb városokba tör, lévén ott nagyobb tere, a lehaságnak és dologkerülésnek Csurgó cselédsége ma a környék tanulatlan és betanithatalan leányából és fiából áll ki kik ha valamit nagy nehezen elsajátítanak odebb állnak tudományukkal és arra kegyeszerítik a szolgálat adót, hogy farszto munkáját elülről kezdje. Egyaránt udvs lenne valamely változás eloidézése e tereen, mer ezen helyzet tarthatatlan.

— **Állategészségügy** Somogy vármegyében. Lépőne: csurgói j. Zakany 1 u., igali j. Gyatan 1., nagyasádi j. Felső-Seged 1 u., Veszetteség: igali j. Attala 1 u. kaposvári j. 1 u. Takonykor és borfereg, kaposvári j. kaposvár 1 u. Sertesorbánc; igali j. Kára 3 u., Kaposvár v. 1 u. Sertesvesz; csurgói j. Belezna 3 u., Csicsó 1 m., Pogány-Szent-Péter 1 m., kaposvári j. Nagy-Bajom 1 u., lengyeitói j. Szőlős-Kisak 1 u., marcali j. Böhönye 2 u., Nemes-Déd 5 u., nagyatádi j. Bolhas 6 u., szigetvári j. Nagy-Dobsza 1 u., Nagy-Hárságy 6 u., Nemeske 1 u., Szent László 1 p.

— **Statisztika.** Napi lapjainkban közölt statisztikai adatokból kitűnőleg az összes nyaraló és üdülő helyek között a balatoni fürdők a leglátogatottabbak. Nincs úgy szólván egyszem ezek között, hol a vendégek száma két ezret felül ne muna. A balaton tündéri szép kepei ugyilatszük nagyhatással vannak a nyaralókra, hogy ezzel Erdély és felső Magyarország bercei versenyezni nem tudnak. Az idei nyár szárazságonal fogva alkalmas a fürdésre s így bizonyára bőven kiveszi ebből részét a nyaraló közönség.

— **Menyasszony a kuthan.** Valóságos paraszt-tragedia az az eset, amit itt elbeszélünk. Gazdag parasztember lánya Var keszón a szép szöke H. Juliska, akit egy pár hete jegyzett el P. István, egy szomszéd falubeli özvegy szabómester, akinek szép kőháza van és földje, ugyanyuyira, hogy a mesterséget csak ugy mellekesen folytatja mert már évtizedek óta ráadta fejét és egész erejét a földmivelésre. Három szép tarka tehén jár ki a legelőre a szabó portájáról

Egy szép estén elakarta jegyezni menyasszonyul.

Nem találta a szobában a lányt, kiment a kertbe.

Ott aztán látott valamit a mi tönkretette az egész életét.

Látts hogy a legjobb barátja térdelve csókolja az ő Magdája kezét a lány meg visszaadja azt a csóket a férfi homlokára.

Mit szenvedett ő abban a percben, — Isten a megmondhatója. —

Valami végtelenül lealázott alaknak érezte magát, nevétséges, szánalmas bolondnak, hogy ő hiú tudott ennek a kacér teremtésnek.

Kinos jelenetük volt s elszakadtak.

Idejött itt élt azóta csendben várta a kinevezést, álmódzott egyszerű, munkás, szelídelektü lányról, a ki üdülést hoz majd a lelkére, ha a felesége lesz.

S most kinevezik ujra Szent-Enárere, vissza a helyre, hol az a lány van, kinek emlékét megátkozta, kit gyűlöl, de kit meg sem tudott elfeledni.

Nehéz azt elfeledni a kit szeretünk. Viszont fogja látni a barna haját, a kék szemét.

Mit tegyen?

A habokra nézett nem volna-e jobb odaugrani közejük?

Halk szél sóhajtott el mellette, megérintette a fürteit s az álmódzóknak, úgy tetszett mintha lány gyermekkéz simogatná

a haját s egy régen hallott édes hang sügönné.

... Édes Bélám, nagyon szeretem magát!

Felugrott.

— No hát találkoztunk!

... Találkoztak.

A szederfa alatt a kertben, hol annyi édes érat töltöttek valaha.

A lány odanyújtotta formás kis kezét Bajóthnak.

— Isten hozta Béla, remélem, másként fogja fel gyerekes multunkat s őszinte barátom lesz. Ugy vágyódom egy jó barát után Akarja?

— Akarom.

— Köszönöm. Megváltoztam Béla, nem tréfa az élet.

— Utálatos!

— Nem, — csak konkoly, én is az lettem, Mondok valamit.

A férfi odanézett a szeméibe.

— Ne haragudjék, — arra akarom kérni, legyen a vőfelyem menyasszony vagyok. Szeretném, ha beszélne a vőlegényemnek, Jó barátok lehetnének.

Fellángoltak a Bajóth szeméi.

Szereti?

Magda habozott.

A férfi összeszorította a lány kezét, hogy felsikoltott.

— Szeret.

— Nem tudom, ne szorítsa ugy a kezemet, jaj!

Béla elengedte a kezeket halk vontatott hangon beszélt.

— Hát menyasszony, — és szereti a vőlegényét, jó menjen hozzá, — legyen boldog, ee én nem akarom ismerni azt az embert. Megbocsájtok magának Magda.

Homlokon csókolta.

— Ne féljen, — nem ölöm meg, mint maga az én életemet. Nem szeretem már. Menjen be szépen a szobában megvárom míg bemegy.

Remegő léptekkel távozott Magda. Bajóth összefont kezekkel nézett a tovatűnő lány után, s nem fájt a lelke.

Erről a komoly szerelmes menyasszonyról nem fog ő állmodni de azt régi pajzán gyerekilányt nem tudja elfeledni soha.

De jó lenne visszaálmódni a régit...

Még egy tekintetet vetett a házra, aztán egyenletesen kopogó léptekkel nekiindult a városnak szomorú kedélylyel, vérző, de kibékült szívvel.

Guricsky Aranka.

és olyan méhese van, hogy nemelykor 300 forintot is bevesz a mez arából. Sok az istenáldás a P. István háza körül s talán azért is jegyezték el neki a szép kis H. Juliskát, aki még nem töltötte be egészen a 17-ik esztendejét. Pedig P. István uram már nem mai gyerek am, Jólul van az ötvenen és 25 esztendő fia csak nem régen tért haza a katonaságtól. Hanem hat fiatal a szive P. Istvánnak és eszébe se jut neki, hogy öreg is, sánta is egy kiesit, hat nem neki való most már a falu ifju szép virágszála. A vén szerelmes mindegyre nem is gondolt, hanem a nagy szivbéli tüztől folyvást indítatva egyre atjárógatott Keszőre a menyasszonyához eluturbekolt ott óraszámra, meg se látva a könyeket, melyek a kis Juliska szempilláin állandóan ott ragyogtak. — Pedig megmondta neki a fia, a Janos huszar, hogy minek bomlik a fiatal vaszoneseled után, majd baj lesz meg abból, amit holtig megemleget. De hát elemi csapás az, ha veusegére szerelmes az ember. Semmi ugy el nem homályosítja, ugy meg nem kötyagosítja a józan gondolkozást, mint a kesői szerelem. Hat hiába volt minden szóbeszéd. István gazda csak egyre atjárógatott Keszőre, szép kek zsmoros atillában, tajtékpipával, meg ezüst óralánccal. Kifente gondosan a ritkas bajuszát is és ki-varrot zsebkendőt tett a mellényzsebébe. Elbeszélte a kis Juliskának a saját gazdag érdemeiről; a vandorlásáról, az első feleségének a halokiasáról, meg sok egyéb érdek dolgokról. Osztán mindig azzal fejezte be a mondanivalót, hogy: „Hej másként volt az régen, amikor sokkal jobb világ volt!” E közben elközelgett esendesen az esküvő napja is és P. István szemenszedett, pántlikás és keszkenős nászruhákkal, meg egy kocsi-va való cigánygyal állított be a lakodalmas házhoz, ahol már ugyancsak sütötték-főzték a sok mindenféle kalácsot és marcáfánkot. Kérdezte a boldogságtól ragyogó vőlegény a menyasszonyt, de hát az — uram fia — nem találta sehol. Felriadt a násznep, meg a szűtök, hogy eittunt a menyasszony s neki vetemedtek, keresték mindenféle a faluban, amig csak meg nem találták annak a szomszédnak kutjában, kinek Zsészika leánya volt a Juliska legjobb barátneja. Gyorsan letrát hozott a fürge legényseg, aztán lementek a kutba és megtalálták Juliskát szép szőke hajjal fogva fennakadva a gemeskut vedrén, ami szerencsére le volt eresztve a kutba. Kihúzták azután rendén a kutból a menyasszonyt, aki el volt ájulva egészen. Órák mulva tért magához és akkor is egyre csak azt hajította: „Meghalok, de nem leszek a sánta szabó felesége”. No, nem is lett. P. István uram végre észere tért és felosztatván a násznepet, ugy elszellett a tajtékpipával együtt, hogy nyoma sem maradt. Hanem f. hó 14-en férjhez ment Juliska, csakhogy Pintér Janos kiszolgált huszárhoz, a vőlegényének az edes fiához!

Csarnok.

Leánynezőben.

Szilágyi Ferenc.

A Csillag meg a Deres nem valami nagy igyekezettel botorkáltak előre a poros országúton. Nem mintha fáradtak lettek volna hisz egész délelőtt pihentek, meg abrakoltak, hanem mert valami csudálatosan ravasz portéka volt mindakettő.

Abbul, hogy milyen kellelten hangon mormogja gazdájuk el el véve a „gyi-te-nooh“-t mindjárt észrevették, hogy az gondolkodik.

Már pedig, ha az ember gondolkodik, akkor egyebet nem tesz, mert munkának elég munka már ez is. Sőt sok is. Így hat nyugodtak lehetnek, hogy kényelmes lepteikkel egy-egy csipős ostorcsettintés nem fogja meggyorsítani, ám bator az ostor teljes nyugtának megvan megint az a hátrányos oldala is, hogy az embert — már mint a lovat — — összevissza lepik a marualegyek meg a bögölyök, meg az egyéb komisz portékák. No de hát nincs is a világon az az

örvendetes állapot, a melynek rosszabbik oldala ne volna.

Bihodi Kis István uram tehát gondolkozott. Gondolkozott pedig eképen valahogy.

— Két éve már annak, hogy kijöttem a katonasorból, meg átvettem az edesapám örökségét, a Morgót. Hát oztán földnek elég jó is a tanya földje; azt senkise mondhasa, hogy nem jó — dolgozni is meg dolgozom eleget- és meg sincs foganatja semmi.

Nincs pedig azért, mert míg a háznál vagyok a tanyán loznak meg, ha meg oda kiinn vagyok, a házam pusztítják ki.

Jó magam nem bírok azzal a sok béressel meg napszámossal. Meg köll hazasodni. Házas embernek egészen más a sora. Van a ki vigyázzon neki a portékájára meg dolgozik, meg aztán ha el is vész valami könnyebb azt elviselni, mikor ugyis csak a fele az emberé, a másik felnek meg az asszony valija a kárát.

Haj, haj, de jó is a házas ember dolga. Már csak azé, a kinek felesége nem valami nyafka, inci-finci törékeny portéka, kit meg a szűtől is óvni kell, aztán rikoltoz a mikor egy csibét kell levágnia, hanem összevissza teremtetzezi a cseledéséget, meg ha épen muszáj még, az öreg bérest is pofon legyinti amugy magyarosan.

Azért indult most utnak, hogy elmén egy pohár borra az öreg Csanádihoz, Cserjésre, mert hát az annyit beszelt neki multkor, mikor a csikókat megvette, aztán áldomást ittak, hogy az ő Borcsa leánya milyen takaros, meg így, meg, ugy meg férjhez is adná, ha akadna valami derek ember, a ki megbecsülné, mert az nem olyan finnyás frejta hanem meg az eke szarvát is a kezébe fogja, ha kell.

Tetszett is a beszéd Bihodi Kis István uramnak, aztán most megnézi a lányt, ha meg igazán olyan, akkor el is veszi szűretre, el bizony.

Hát ezeken gondolkozott most is oda-fenn a bakon annyira, hogy alig is vette észre, mikor alkalmatosságával majd neki ment egy valami mozgó prosságnak. Hogy aztán az félreált az utból, akkor lehetett csak látni, hogy egy vézna leányka volt, a ki pipaespiros ruhájába alig vánszorgott odébb nagy terhe alatt, a mit a hátán cipelt.

Volt pedig ez a teher vagy öt marokra való rózsé, gondosan összebogozva. Tetszett Bihodi uramnak rettenetesen, hogy amit ő félkézrel elvisz a világ végeig is meg azt se bírja el valaki.

Hát csak mondja a lánynak.

— Hova hűgám.

— Rózsét viszek haza, — mondja amaz de már alig bírom.

Noszolta is fel a kocsi, aztán a hogy melleje odaült a csöpség, csak akkor vette észre, hogy milyen helyes formás kis jószág az.

Egyszeribe elfelejtette a gondolkozást, javába beszélgetni kezdett. — bár ez csodaszamba is mehetett, mert nem valami gyakran szaporázta különben a szót, — a mikor csak a lány lekérdezett a kocsirol, mert hát az Cserjésnek tart neki, pedig Keresztesnek kell befordulni erre föltre, mert hát ők ott lakaak.

Bihodi uram meg nem gondolkozott soká, eresze-e le a lányt vagy sem. De hogy ereszti, hogy is eresztene, mikor meg most is alig tért magához szegényke.

Hát csak ő is befordult szépen, a Csanádi, meg a Borcsája el se tudták képzelni hová lett a kéro.

Mikor meg ugy egy évre rá megkérdeztek Bihodi Kis István uramat, hogy hogy is vehetett el egy olyan gyöngé asszonyt nőül, hat csak felelte csendes mosolylyal:

— Nem arra való a fehér személy hogy dolgozzék, hanem hogy az ember megbecsülje.

KÖZGAZDASÁG.

VETŐMAGVAK
(Mauthner Ödön tudósítása.)

Muharmag valamint tarlórépa magjának sürgös kereslete a mindket cikk árának emel-

kedését látjuk. A szük készleteknek dacára is valószínű, hogy a muharmagbéli szükségletet fedezni meg lehetséges leend, ellenben a tarlórépánál ez ki van zárva, minthogy a legutóbbi termésből meglévő készletek már nagyon csekélyek, az új termelést mag pedig, — mely megbízható jelentések szerint mennyiségre nézve sok kívánni valót hogy, e hó végénél előbb ide nem várható. Ilyen helyzet közepett az árjegyzetek oly magasak, mint már évek óta nem voltak. Az elmondottak csakis megbízható bajorországi magra vonatkoznak, kevesebbet erő eredetű mag könnyebben és olcsóbban szerezhető be, Lucerna. Az ebbeli forgalom jelentéktelen. Őszi búkőny-és őszi borsónak már elénk kereslete van. Biborherének irányzata pedig folytatólag is hanyatló és minőségéhez képest 18—22 koronán jegyzik 50 kilóinkint.

A gőszántás költségei.

A gőzekeművelés iránt sik területen gazdálkodó nagybirtokosaink is még mindig ellenszenvvel viselnek, azt hozván fel indokul, hogy annak költségei nem nyújtanak elegendő recompensációt az általa elérhető haszon tekintetében.

Birtokosainknak ezen téves felfogását megcáfolandó, közöljük alábbiakban azon adatokat, melyek a gőzeke művelésre vonatkozólag oly hazai nagybirtok kezelősege részéről lettek rendelkezésünkre bocsátva.

Szóban forgó uradalom fel van szerelve két 20-lóerejű Towler féle gőzeke garitúrával, a melyhez egy—egy a közönséges szántásnál alkalmazandó hat vasu eke, a melyebb szántásnál használandó 4 vasu eke s egy borona tartozik.

A garnitúra 72000 koronába került, s alkalmaznak mellette egy munkavezetőt évi 1000 korona, két futót, egyenként évi 720 korona s egy kormányost évi 400 korona járandósággal, a melyhez azonban még az egy napra megállapított munkamennyiséget meghaladó munka után fizetendő jutalom is járul, évente összesen körülbelül 600 koronával.

Ha ezen szorosan vett személyi járandósághoz hozzávesszük még ama kiadásokat, a melyek a géphez való víz és tüzanyaghor-dásával, továbbá a kötel igazító emberek alkalmazásával járnak s a melyek együttvéve már az igaerőt is számítva, évente átlag 2900 koronára tehetjük.

Az anyagi kiadások, nevezetesen a kazántisztításhoz szükséges petroleum, a gépekhez szükséges olaj a kóc, a paraffin és tüzelőanyag összköltsége 5500 korona.

A fentartási költség 2800 korona; az amortisatió pedig 7200 korona s így az összes kiadás: 21840 korona.

E kiadásokkal szemben mint tény áll az, hogy az elmúlt évben 141 munkanap alatt 1974 kat. holdat szántatott fel, vagyis naponként átlag 14 holdat, átlag holdanként 11 korona 9 fillér költséggel, beleszámítván a fent jelzett amortisatiót is.

Ha már most figyelembe vesszük azt, hogy kapasóknál a termés emelkedés átlag 35 0/0—ot, a gabonaneműknél pedig átlag 16 0/0—ot tett ki, ugy kétségtelenül állhat előttünk a gőzekének feltétlenül nagy haszna meg azon költségek számbavételével is, melyek ezen művelés következményeként az erősebb istállótrágyázás illetve műtrágyázással járnak.

1306 sz. tkv. 1901

Árverési hirdetményi kivonat.

A csurgói kir. jbiróság mint tkv. hatóság közhírré teszi, hogy a dunántuli ág. ev. egyház kerületi pénztár végrehajtónak Gyórfy János nagykanizsai lakos végrehajtást szenvedők elleni 50000 korona tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a csurgói kir. járásbiróság területén levő, a szentmiklósi 661 számú telekjegyző könyvben A. †. 1480b. l. hrszám alatt felvett (szóló a szent-györgyvári hegyen-674 korona ezennel megállapított kiki-

áltási árban elrendeltetik, és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az

1901 évi szeptember hó 17-ik napján d. e. 10 órakor

Szent-Miklós község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alóli eladatni fog.

Arverezni szándékozik tartozni az ingatlanok kikiáltási árának 10 0/0-át vagyis 674 koronát készpénzben vagy az 1881: LX. törvény cikk 42 §-ában jelzett árfolyammal számított vagy az 1881: évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt m. kir. igazságügyi miniszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881 évi 60 tc. 170 § a értelmében a bánat pénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Csurgón a kir. bíróság mint tkvi. hatóságnál 1901. évi április hó 9-ik napján.

PRETTENHOFFER.

kir. albiró.

4361. szám. tkvi. 1900.

Arverési hirdetményi kivonat.

A Csurgói kir. bíróság mint tkvi. hatóság közbiré teszi, hogy a csurgói segélyszövetkezet végrehajtható Kántás Emma és Fejfarek János végrehajtást szenvedő elleni 300 korona tőke-

követelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a csurgói kir. bíróság területén levő, Csurgó községben fekvő, Szelác Lászlóné Kántás Emma nevében álló, a csurgói 231 számú telekjegyzőkönyvben A. t. 1 sor. 275 hrszamu ingatlanra 4530 koronában, a t. 3 sorsz. (a csurgói 819 számú telekjegyzőkönyvben A. t. alatti közös birtokbéli) illetőségre 6 koronában a t. 4 sorsz. (az alsóki 239 számú telekjegyzőkönyvben A. t. 1-2 sorsz. közös birtokbéli) illetőségre 4 koronában ezennel megállapított kikiáltási árban a csatlakozottnak kimondott Gerber Izidor esődtömege 24 korona és járulékaiból és Schwabak Sándor végrehajtható 202 korona 24 fillér és járulékaiból álló következésének kielégítése végett is; Továbbá a Fejfarek Jánosnak a csurgói 263 számú telekjegyzőkönyvben A. t. 1 sor. 313a hrsz. ingatlanbéli fele rész illetőségére 1168 korona 50 fillérben, az A. t. 2 es 3 sorsz. (a csurgói 819 és az alsóki 239 számú telekjegyzőkönyvben foglalt közös birtokbéli) illetőségekre és pedig az 1881 LX. törvény cikk 156 § a alapján a csurgói 263 számú telekjegyzőkönyvben A. t. 2 és 3 sorsz. ingatlanoknak Fejfarek Jánosné Kruk Mária nevében álló másik fele részére is előbbire 6 koronában, utóbbira 4 koronában megállapított kikiáltási árban a csurgói segélyszövetkezet végrehajtható 150 korona és járulékaiból továbbá a csatlakozott Deményi és Angyal végrehajtható cég 70 korona és járulékaiból álló követelésének kielégítése végett is az

árverést elrendelte, s hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az

1901 évi Július hó 31-ik napjának d. e. 9 órakor.

a csurgói kir. járásbíróság telekkönyvi hatóságának hivatalos helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alóli is eladatni fognak.

Arverezni szándékozik tartozni az ingatlanok kikiáltási árának 10 0/0-át vagyis 483 koronát 60 fillért 40 fillért 116 korona 85 fillért 60 fill. és 40 fill. készpénzben, vagy az 1881 LX. t. c. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi November hó 1-én 3333 sz. a. kelt m. kir. igazságügyi miniszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881 LX. t. c. 170 § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Csurgón a kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság: 1900 évi December hó 16-ik napján.

PRETTENHOFFER

kir. albiró.

Kiadóaptulajdonos:
V á g ó G y u l a

Üzlet helyiség változtatás.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására juttatni, hogy április 24-től,

Butorraktáramat

saját házamba a szolgabíróval szemben helyeztem át.

Mindig állandó raktárt tartok mindenféle butorokból melyet részlet fizetésre is szállítok

kárpitos és koci gyártó műhelyemben

pedig az összes ide vágó munkák jutányosan készülnek el.

Becs-es pártfogást kér

Laszka József,

12-26 kárpitos koci gyártó és butorraktáros.

Concordia temetkezési vállalat

Első Somogy-Csurgói „CONCORDIA” temetkezési vállalat

Van szerencsém a nagyérdemű közönség szives tudomására hozni, hogy raktáramban nagy választékban mindennemű

fa- és érczkoporsók

szemfedők — hozzá szallagok felirattal — s minden a temetkezéshez szükséges kellékek nálam a legjutányosabb áron beszerezhetők.

Elvállalok egész temetés rendezését, ugyszintén gyászruhák 12 órán belüli elkészítését

Felbivom a nagyérdemű közönség figyelmét arra, hogy összes árucikkeimet Magyarország legjobb hírű gyáraiból szerzem be.

Amidőn biztosítva a legszolidabb kiszolgálásról a n. é. közönség szives pártfogását kérve

kiváló tisztelettel

Gerber M.

Concordia temetkezési vállalat

Nyomatott Vágó Gyula könyvnyomdájában Csurgó 1901.